

Лаодикия — номер три

Какви са правилата?

Jeff Pippenger

2023-08-30

„Трябва сами за себе си да знаем какво съставлява християнството, какво е истината, каква е вярата, която сме приели, какви са библейските правила — правилата, дадени ни от най-висшия авторитет.“ The 1888 Materials, 403.

В продължение на няколко години Future for America посочва, че седемте църкви от Откровение не само представят историята на съвременния Израил от времето на апостолите до края на света, но и че седемте църкви също така представят древния Израил от времето на Моисей до убиването с камъни на Стефан. Пионерите на адвентизма не са поучавали на тази истина, но са разбирали и прилагали принципите, които я установяват. Исус определя края още от началото, а древният Израил представлява съвременния Израил. Следователно всяка истина, която е част от пророческите характеристики на съвременния Израил, е съществувала и в древния Израил.

Преди милеристката история традиционният християнски възглед за седемте църкви беше, че те представляват действителните църкви в Мала Азия по времето на Йоан. Традиционният възглед също така приемаше, че наставлението към отделните църкви може да се разбира и като конкретно наставление към различни църкви през цялата християнска история, а също и че същото това наставление и предупреждения са за отделните християни. Те също така разбираха, че седемте църкви представляват седем периода от църковната история — от времето на учениците до края на света. Тези гледни точки предхождаха милеристката история. Тези четири разбирания за седемте църкви, които съставляват традиционния възглед, предшестваш Уилям Милър, се основаваха и се основават върху „истористичното“ тълкуване на Библията. Именно тази методология Божиите ангели насочиха Уилям Милър да възприеме.

„Седемте църкви в Азия представляват историята на Христовата църква в нейните седем образа, във всичките ѝ извивки и обрати, във всичкото ѝ благоденствие и бедствие, от дните на апостолите чак до края на света. Седемте печата представляват история на действията на земните власти и царе спрямо църквата и на Божията закрила над Неговия народ през същото това време. Седемте тръби представляват история на седем особени и тежки съда, изпратени върху земята, или Римското царство. А седемте чаши са седемте последни язви, изпратени върху Папския Рим. Сред тях се вплитат и много други събития, втъкани като притоци, които изпълват великата река на пророчеството, докато накрая всичко не ни отведе в океана на вечността.“

„Това, според мен, е планът на Йоановото пророчество в книгата Откровение. И човекът, който желае да разбере тази книга, трябва да има задълбочено познание за другите части на Божието слово. Образите и метафорите, употребени в това

пророчество, не всички са обяснени в самото него, а трябва да бъдат открити у другите пророци и обяснени в други пасажии на Писанието. Следователно е очевидно, че Бог е предвидил изучаването на цялото, дори за да се придобие ясно познание за която и да било част.“ Уилям Милър, Miller's Lectures, том 2, лекция 12, 178.

Сестра Уайт е в съгласие с възгледа на Милър, известен като „историцизъм“, и го поддържа, но към книгата Откровение тя прибави по-дълбоко разбиране, отколкото Милър бе видял, защото Милър не бе разпознал светилището такова, каквото е в действителност. Той разбираше, че светилището е земята. Сестра Уайт разпозна, че когато Исус представи предсказанията, представени в книгата Откровение, Христос вършеше това във връзка със Своето дело като небесен Първосвещеник.

Когато Йоан се обръща и вижда Христос, Той ходи сред светилниците в свещенически одежди, а светилниците се намират в Светото място, следователно в историческия период след Неговото възнесение, но преди да влезе в Пресветото място през 1844 година. Милър не би могъл да разбере значението на тази действителност. Нито Тиндейл, Лутер или Джон Уиклиф, нито който и да било от ранните реформатори биха могли да го разберат. Истината е прогресивна, сияеща все по-ярко и по-ярко до съвършения ден.

„Великият принцип, тъй благородно отстояван от Робинсън и Роджър Уилямс, а именно че истината е прогресивна и че християните трябва да бъдат готови да приемат всяка светлина, която може да засияе от Божието свято слово, бе изгубен от погледа на техните потомци. Протестантските църкви в Америка — а също и тези в Европа, — тъй високо облагодетелствани с приемането на благословенията на Реформацията, не успяха да продължат напред по пътя на реформата. Макар че от време на време се издигаха няколко верни мъже, за да прогласяват нова истина и да изобличават отдавна поддържани заблуди, мнозинството, подобно на юдеите в дните на Христос или на папистите по времето на Лутер, се задоволяваше да вярва така, както бяха вярвали бащите им, и да живее така, както те бяха живели. Затова религията отново се изроди във формализъм; и заблуди и суеверия, които биха били отхвърлени, ако църквата беше продължила да ходи в светлината на Божието слово, бяха запазени и насърчавани. Така духът, вдъхновен от Реформацията, постепенно угасна, докато в протестантските църкви не възникна почти също тъй голяма нужда от реформа, каквато имаше в Римската църква по времето на Лутер. Налице бяха същата светскост и духовно вцепенение, подобно преклонение пред мненията на хората и заместване на човешки теории с ученията на Божието слово.“ Великата борба, 297.

Ако не бъде признат фактът, че истината се развива постепенно през цялата история, тогава значението на каквато и да било нова светлина в това последно поколение може съвсем да се окаже невъзможно за разпознаване. Щом човек престане да разбира прогресивния характер на „истината“, той автоматично започва да разчита на предания, обичаи и ръководството на падналото човечество.

Методологията, която Милър използва, е ориентир, който преминава през цялата пророческа линия и представя свидетелство за развитието на библейската истина, започнало

с апостолите. Но в ориентира, представен чрез Милър, намираме начало, което изисква съответствие в края. Повечето никога не разбират тези реалности, но не и Сатана.

Сатана се е съпротивлявал на истината и на нейното развитие още от своето въстание в небето. Когато в историята се стигна до момента, в който реформаторите започнаха ясно да разбират как да изучават Библията, Сатана постъпи, както винаги постъпва, и въведе фалшификати. Историческите доказателства за неговото дело по подправянето на истината показват, че йезуити като Рибера и Луис де Алкасар насочиха своята фалшификаторска методология конкретно срещу книгата Откровение. Покварената методология, наречена „претеризъм“, започна през втория и третия век с двама основни представители на тази лъжлива методология. Единият беше Евсевий Кесарийски (260–339), а другият — Викторин от Петау (починал около 304 г.). И двете тези ранни исторически личности пропагандираха методологията, според която книгата Откровение се е изпълнила по времето на Римската империя чрез такива исторически фигури като печално известния император Нерон.

През деветнадесети век Джон Дарби (1800–1882) от Обединеното кралство въведе друга сатанинска методология, която също беше вмъкната в бележките под линия на троянския кон на Библията, наречен Библията с препратки на Скофийлд, която вече посочихме. „Диспенсационализъмът“ е богословска рамка, която разделя историята и Божието взаимодействие с човечеството на отделни периоди, или „диспенсации“, в които Бог осъществява Своя план по различни начини. Отбелязвам това тук, защото то е една от лъжите, които бяха въведени в движението Future for America от гласове от същата област, от която Дарби бе разпространил своите сатанински идеи. Идеите на Дарби, които нападнаха Future for America, бяха съпроводени от философията на тъй нареченото съвременно движение „woke“, което насърчава същата анархия, представена от Френската революция, и същата разпуснатост, представена от Содом и Гомор.

Днес теолозите на съвременния адвентизъм използват система на разчленяване на библейските истини, основана върху двоен метод на библейско тълкуване, който прилагат, за да подкопават и отричат както Библията, така и Духа на пророчеството. Те определят хората или като експерти по библейските езици, или като експерти по библейската история. Така днешните теолози на адвентизма владее умовете на лаодикийския адвентизъм, като тълкуват Божието Слово или въз основа на разбирането на падналия човек за историята, или въз основа на разбирането на падналия човек за езика. Тези съвременни проявления на заблудата, които често са били използвани, за да нападат вестта, която сега четете, ще бъдат разгледани по-нататък в тези статии, когато разглеждаме символиката на Френската революция. Сатана е жив и той знае, че времето му е кратко. Последното правило от правилата на Милър, номер четиринадесет, завършва със следния параграф.

„Богословието, преподавано в нашите училища, винаги е основано върху някакъв сектантски символ на вярата. Това може и да върши работа, когато се вземе незапълнен ум и му се наложи подобен отпечатък, но то винаги ще завършва с фанатизъм. Свободният ум никога няма да бъде удовлетворен от възгледите на другите. Ако аз бях учител на младежи по богословие, най-напред бих опознал техните способности и ум.

Ако те бяха добри, бих ги накарал сами да изучават Библията и бих ги изпратил свободни да вършат добро на света. Но ако нямаха ум, бих ги белязал с ума на някой друг, бих написал фанатик на челото им и бих ги изпратил като роби!“ William Miller, Miller's Works, volume 1, 24.

В периода непосредствено след времето, когато живя Йоан Богослов, и в дните на Реформацията, Сатана дейно създаваше лъжлива пророческа методология, за да обърка и погуби истинския библийски анализ. Това, което понякога се изпуска в тези исторически факти, е, че всички тези сатанински методологии бяха насочени пряко не към друга книга, а към книгата Откровение. Това беше предметът на всеки от тези поддръжници на сатанинското объркване. Книгата Откровение винаги е била цел на Сатана. Сатана знае, че именно книгата Откровение е книгата, срещу която той трябва да воюва. Когато разпознаем този факт, тогава можем да разпознаем и друга невидима действителност, която е затъмнена от друга значима истина.

Лъжливата методология на йезуитите бе предназначена да възпрепятства ясното разбиране, че папата на Римската църква е антихристът от библийското пророчество. Всеки един протестантски реформатор стигна до това да разпознае и да отъждестви тази истина. Ето защо, когато в миналото чрез слово и публикации е била публично представяна точната история на мъже като Рибера и Луис де Алкасар, историята на мъже като Рибера и Луис де Алкасар е била използвана с цел да се покажат сатанинските усилия за предотвратяване на правилното разбиране на „човека на греха“. Писмените или устните свидетелства, които разкриват целта на въвеждането на тези сатанински методологии, са правилни дотолкова, доколкото стигат, но Сатана се е опитвал да прикрие нещо повече от просто библийските доказателства, които отъждествяват антихриста като папата на Рим.

В книгата Откровение има истини, които са били прикривани от объркването, породено от тези лъжливи системи на библийско тълкуване, които стоят извън темата за човека, чието число е шестстотин шестдесет и шест. Една от тези истини е без съмнение истината, представена, когато седемте църкви бъдат разбрани в тяхното най-пълно развитие. В седемте църкви се съдържат истини, които говорят пряко за историята, започнала на 11 септември 2001 г. и завършваща в кризата на неделния закон. Сатана се е стремил да държи тази светлина погребана и е измислил сатанинските методологии, за да затъмни няколко скъпоценни истини, намиращи се в книгата Откровение — не само отъждествяването на римския папа като антихриста.

Преди „човекът на греха“ да бъде разкрит през 538 г., мъже като Евсевий и Викторин нападнаха книгата Откровение в опит да замъглят възхода на папската власт. По-късно в историята Христос изпълни обещанието Си към Тиатир и изведе утринната звезда на Реформацията (Уиклиф), а след това Сатана изведе две видни исторически личности, за да отстояват и продължат неговото сатанинско дело. Продължителната война относно развитието на истината, която достига своята кулминация, когато тайната на книгата Откровение бъде разпечатана (непосредствено преди приключването на благодатното време), включва светлина от седемте църкви, която Милър никога не е разпознал, нито пък

Сестра Уайт, но лесно може да се покаже, че и Милър, и Духът на пророчеството подкрепят новата светлина, защото новата светлина никога не противоречи на старата светлина.

„Факт е, че ние имаме истината и трябва твърдо да държим позициите, които не могат да бъдат разклатени; но не бива да гледаме с подозрение на каквато и да било нова светлина, която Бог може да изпрати, и да казваме: Наистина, не можем да видим, че се нуждаем от повече светлина от старата истина, която досега сме приели и в която сме се установили. Докато поддържаме това становище, свидетелството на Верния Свидетел отправя към нашите случаи своето изобличение: „И не знаеш, че си окаян и нещастен, и сиромаш, и сляп, и гол.“ Онези, които се чувстват богати и забогатели, и нямат нужда от нищо, се намират в състояние на слепота относно истинското си състояние пред Бога, и не го знаят.“ Review and Herald, August 7, 1894.

Първостепенният критерий за нова светлина е дали тя противоречи на утвърдената истина и дали поддържа основополагащите истини.

„Когато Божията сила свидетелства за това що е истина, тази истина трябва да стои завинаги като истина. Не бива да се допускат никакви по-късни предположения, противни на светлината, която Бог е дал. Ще се издигнат човеци с тълкувания на Писанието, които за тях са истина, но не са истина. Истината за това време Бог ни е дал като основа на нашата вяра. Сам Той ни е научил какво е истина. Ще се издигне един, а после още друг, с нова светлина, която противоречи на светлината, която Бог е дал чрез проявлението на Своя Свети Дух.“ Избрани вести, книга 1, 162.

Сатана е насочвал своите нападения срещу книгата Откровение още от времето, когато Йоан записал съдържащите се в нея вести. Исус каза:

Но блажени са вашите очи, защото виждат; и вашите уши, защото чуват. Защото истина ви казвам: мнозина пророци и праведници са пожелали да видят онова, което вие виждате, и не са го видели; и да чуят онова, което вие чувате, и не са го чули. Матей 13:16, 17.

Благословието, свързано с виждането и чуването, е благословието да се разбира посланието на Откровението на Исус Христос. Когато Йоан представляваше онези в „последните дни“, които виждат и чуват посланието, той падна, за да се поклони на ангела Гавриил, който незабавно извести Йоан да не прави това.

И аз, Йоан, видях това и чух. И когато чух и видях, паднах да се поклоня пред нозете на ангела, който ми показва това. Тогава ми каза той: Внимавай, недей да правиш това; защото аз съм съслужител на тебе и на братята ти, пророците, и на онези, които пазят думите на тази книга: поклони се Богу. Откровение 22:8, 9.

Гавриил и Йоан са и двамата сътворени същества, които трябва да се покланят единствено на Твореца. Мнозина пророци и праведни мъже, включително ангели, са желали да „видят“ и да „чуят“ вестта на Среднощния вик, когато тя бъде повторена в края на света.

„Христос каза: „Блажени са вашите очи, защото виждат; и вашите уши, защото чуват. Защото истина ви казвам, че мнозина пророци и праведни човеци пожелаха да видят онова, което вие виждате, и не го видяха; и да чуят онова, което вие чувате, и не го чуха“ [Матей 13:16, 17]. Блажени са очите, които видяха нещата, видени през 1843 и 1844 година.

„Вестта бе дадена. И не бива да има никакво забавяне в повтарянето на вестта, защото знаменията на времето се изпълняват; заключителното дело трябва да бъде извършено. Велико дело ще бъде извършено за кратко време. Скоро по Божие назначение ще бъде дадена вест, която ще нарасне до силен вик. Тогава Даниил ще застане на своя дял, за да даде своето свидетелство.“ Manuscript Releases, том 21, 437.

Това, което праведните човеци (Йоан) и техните съслужители (ангелите) желаеха да видят, беше окончателното изпълнение на Среднощния вик в края на адвентизма, когато земята щеше да бъде озарена от Божиата слава. Това последно проявление на сила в късния дъжд се осъществява чрез разпечатването на Откровението на Исус Христос.

За това спасение издирваха и изследваха усърдно пророците, които пророкуваха за благодатта, предназначена за вас, като изследваха към кое или към какво време посочваше Христовият Дух, Който беше в тях, когато предизвестяваше Христовите страдания и славата, която щеше да последва. На тях им бе открито, че не на себе си, а на нас служеха с онова, което сега ви бе известно чрез онези, които ви благовестиха чрез Светия Дух, изпратен от небето — неща, в които ангелите желаят да надникнат. Затова препашете чреслата на ума си, бъдете трезвени и уповавайте докрай на благодатта, която ще ви бъде донесена при откровението на Исус Христос. 1 Петър 1:10–13.

Пророците, праведните мъже и ангелите са желали да живеят във времето, когато „благодатта“, или силата на Бога, се излива по време на последното изпълнение на Среднощния вик. Тази „благодат“, която е творческата сила на Бога, се донася на човешките, когато Откровението на Исус Христос бъде разпечатано. Сатана знае, че пътят, чрез който творческата сила на Бога се предава на Неговия народ, се осъществява чрез вестта, която е разпечатана в книгата Откровение, и затова неговото върховно усилие е било да обърка, потисне и прикрие светлината, съдържаща се в книгата Откровение. Тази светлина не е просто разпознаването на човека на греха, защото тази истина е била напълно документирана от всички протестантски реформатори още преди векове.

Бях в Духа в Господния ден и чух зад себе си силен глас, като от тръба, който казваше: Аз съм Алфа и Омега, Първият и Последният; и: каквото виждаш, напиши в книга и го изпрати до седемте църкви, които са в Азия: до Ефес, и до Смирна, и до Пергам, и до Тиатир, и до Сардис, и до Филадельфия, и до Лаодикия. И обърнах се, за да видя гласа, който говореше с мене. И като се обърнах, видях седем златни светилника; и в сред седемте светилника — Един, подобен на Човешкия Син, облечен в дреха до нозете и препасан през гърдите със златен пояс. А главата Му и космите Му бяха бели като бяла вълна, като сняг; и очите Му — като огнен пламък; и нозете Му — подобни на чиста

мед, като че нажежени в пещ; и гласът Му — като шум от много води. И в десницата Си държеше седем звезди; и от устата Му излизаше остър двуостър меч; и лицето Му беше като слънцето, когато свети в силата си. И когато Го видях, паднах при нозете Му като мъртъв. А Той положи десницата Си върху мене и ми каза: Не бой се; Аз съм Първият и Последният, и Живият; бях мъртъв, и ето, живея до вечни векове, Амин; и имам ключовете на ада и на смъртта. И тъй, напиши това, което си видял, и това, което е, и това, което ще бъде след това. Откровение 1:10–19.

Докато адвентизмът поддържаше „историцизма“ като методология, те признаваха, че всички църкви от Откровение 2 и 3 се повтарят в последната църква. За съжаление, в края на деветнадесети век Сатана вече затваряше очите на адвентизма за свещената методология, за защитата ѝ и за практиката ѝ като съществена част от тяхната отговорност като „пазители на великите истини на пророчеството“. Дори когато тази методология беше оставяна настрана в адвентизма, все още имаше такива, които прилагаха свещената методология. Използваме книгата *Story of the Seer of Patmos* като свидетелство за факта, че прилагането на всички църкви към историята на Лаодикия е валидно приложение на пророчеството. Следват откъси от тази книга, които изясняват тезата, за която говоря.

„Трябва да се помни, че както опитността на Ефес, Смирна и Пергам ще се повтори в последната църква преди второто пришествие на Христос, така и историята на Тиатир ще има своя съответстващ образ в последното поколение.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Хаскел правилно посочва, че опитността на първите четири църкви се повтаря, или, както той казва, „ще има своя съответстващ образ в последното поколение“.

„Той приложи изпитанието, но всичко сочеше напред към 1843 година като времето, когато светът трябва да посрещне своя Спасител. Състоянието на народа при първото пришествие на Христос сега се повтори.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75.

Хаскел говореше за това, че Уилям Милър е определил 1843 година като времето на Второто пришествие на Христос, и посочва, че условията на първото пришествие са се повторили във времето на милеритите. Хаскел беше прав, и сестра Уайт потвърждава, че самият Милър е бил представен от Йоан Кръстител.

„Както Йоан Кръстител възвести първото пришествие на Исус и подготви пътя за Неговото идване, така Уилям Милър и онези, които се присъединиха към него, прогласиха второто пришествие на Божия Син.“ Ранни писания, 229.

Хаскел дори посочва, че в хода на историята на Пергам, (третата църква, представляваща компромиса на християнството с идолопоклонството), се е повторила историята на Сардис, петата църква.

„Имало е време в историята на Пергам, когато християнството смяташе, че езичеството е мъртво; но в действителност религията, която привидно беше победена, бе победила.

Покръстеното езичество влезе в църквата. В дните на Сардис тази история се повтори.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 75, 76.

Сардис бе църквата на Реформацията, която се пробуди и протестира срещу сатанинските заблуди на папството, но още преди делото ѝ да бъде завършено, тя вече бе започнала да се връща към Рим. Те мислеха, както и църквата в Пергам, че папството е мъртво, но в действителност то все още беше живо. Хаскел също посочва, че върху църквата на остатъка сияят „натрупаните лъчи на всички минали векове“.

„Върху тази последна църква — остатъка — сияят натрупаните лъчи на всички минали векове.“ Stephen N. Haskell, *Story of the Seer of Patmos*, 69.

Не твърдя, че Хаскел е осъзнавал, че прогресивната история, представена от седемте църкви, се е изпълнила и в историята на древния Израил; но той със сигурност поддържа тази истина, когато пише, че „натрупаните лъчи на всички минали векове“ „сияят“ върху „последната църква“. Древният Израил е включен в „лъчите на“ „минали векове“. И макар да поддържа принципите, необходими, за да се разпознае символиката на седемте църкви в историята на древния Израил, аз не съм уверен доколко дълбоко е разпознавал паралелите, представени в тези символи. Също така съм уверен, че той не е разпознал един още по-важен аспект от историите, представени от седемте църкви — аспект, към който се насочваме.

Ще разгледаме тази истина в следващата ни статия.